

Sygn. akt II UK 430/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku B. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację B. H. od wyroku z dnia 3 października 2012 r., którym Sąd Okręgowy w Ś. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 19 kwietnia 2012 r. odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił: 1) naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej: „rozporządzenie”); 2) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: a) niezastosowanie art. 5 k.p.c., przez brak niezbędnych pouczeń strony działającej bez profesjonalnego

pełnomocnika o czynnościach procesowych oraz b) art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ś. oraz Sądu Apelacyjnego w [...], zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego odpowiedzi na pytanie, „czy określenie ‘stałe wykonywanie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy’ użyte w § 2 rozporządzenia oznacza w wypadku powoda stałe zatrudnienie w kanałach rewizyjnych, czy stałe przebywanie w kanałach rewizyjnych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Poprzestanie w tym zakresie na sformułowaniu podstaw kasacyjnych i ich uzasadnieniu jest niewystarczające, bo chociaż przy konstruowaniu obu wymaganych elementów skargi argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej

powinno zatem nastąpić przez określenie tych powołanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, gdyż w uzasadnieniu wniosku trudno doszukać się wyводу jurydycznego wykazujące istnienie formułowanej wątpliwości. Przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia jest jednoznaczny i stanowi o stałym i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywaniu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a nie o samym przebywaniu w takich warunkach. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że prace, o jakich stanowi wykaz A, dział XIV, pkt 16 rozporządzenia to prace, przy wykonywaniu których stałym i jedynym stanowiskiem pracy pracownika jest stanowisko ulokowane w kanale remontowym, a praca w kanale remontowym należy do podstawowych obowiązków pracownika (por. np. wyroki: z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 281 oraz z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 413/12, niepublikowany).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.